

debat. På den anden side bør regeringen erkende, at opretholdelsen af en fuldstændig urealistisk forhandlingsposition i EU vil sætte Danmark totalt uden for indflydelse på topmødet i december. Regeringen bør se virkeligheden i øjnene. Der er nu brug for en grundig analyse af problemerne omkring udvidelsen, herunder om en begrænset udvidelse overhovedet er fornuftig. Det er også et alvorligt problem, at der i Kommissionens forslag lægges op til at, EU-støtte til ansøgerlandene skævddeles, således at de lande, der forventes optaget, får langt flere penge end de lande, der lades ude. Hvis regeringen fastholder sin strategi, vil den være afskåret fra på et realistisk grundlag at varetage de udelukkede landes interesser, det vil sige Letlands, Litauens, Rumæniens, Bulgariens og Slovakiets interesser. Disse lande oplever i øjeblikket, at de placeres i anden division med langt mindre EU-støtte end de lande, som har færre problemer og mindre behov for støtte.

Keld Albrechtsen (EL):

Når jeg stiller det her spørgsmål, er det selvfølgelig, fordi alt tyder på, at der på udenrigsministermødet i Luxembourg på fredag/lørdag vil blive indgået et kompromis eller i hvert fald tegnet hovedlinjerne for et kompromis omkring optagelsesforhandlingerne af nye lande til EU. Og det interessante spørgsmål, som jeg synes Folketinget har krav på at kende svaret på, inden udenrigsministermødet, er: Hvor langt har Danmark tænkt sig at gå? Hvor langt har man tænkt sig at strække sig? Hvor meget vil man give køb på sine krav, når et sådant kompromis vil blive indgået?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror ikke, der indgås noget kompromis på det møde, hr. Keld Albrechtsen omtaler.

Lad mig starte med, hvad der er regeringens holdning: Det er fortsat Danmarks holdning – som også udenrigsministeren understregede det her i salen i går – at alle central- og østeuropæiske ansøgerlande skal være med i optagelsesforhandlingerne fra starten. Det synes vi er det bedste; det synes vi er det rigtigste.

Vi ved jo også godt, at der er store lande, og der er også andre lande i Europa, i EU, der ikke er enige med os i det standpunkt. Derfor kan vi ikke se bort fra den mulighed, at resultatet ikke helt bliver det, vi gerne vil, men vi vil arbejde for resultatet. Det er vores principielle holdning, og det er det, vi står for. Vi vil arbejde for, at

flest mulige af ansøgerlandene under alle omstændigheder er med i første runde af optagelsesforhandlingerne, og vi ser fortsat – som jeg sagde det i dag og udenrigsministeren sagde det i går – at alle lande er med fra starten.

Danmark vil samtidig arbejde for, at de lande, der ikke måtte komme med i første runde – og her taler jeg om slutpunktet lidt senere på året – opnår den bedst mulige økonomiske støtte fra EU, så de hurtigt kan komme med i den gruppe af lande, som EU fører optagelsesforhandlingerne med. Hele udvidelsesprocessen må tilrettelægges sådan, at de lande, der eventuelt ikke måtte komme med i første runde, har mulighed for at overhale de lande, der er med i første runde.

Jeg synes, at når vi ser på vore økonomiske vurderinger af landene over tid, så ser vi også, hvor hurtigt det kan gå for lande, vi normalt ville have vurderet til ikke at have så hastig en udvikling. Det må være sådan, at det er de bedst kvalificerede lande, der hurtigst bliver medlemmer af EU.

Det væsentligste må punkt 1 være, at samtidighedsmodellen bliver et resultat; hvis det ikke kan lade sig gøre, så må vi punkt 2 få skabt en kontinuerlig og sammenhængende udvidelsesproces, hvor ingen er ladt udenfor, og hvor et klart medlemskab er inden for rækkevidde for alle. Vi må undgå at skabe nye skel i Europa.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til statsministeren for svaret. Jeg aner i statsministerens tone en større grad af realisme. Han er klar over, at det bliver meget vanskeligt at komme igennem med det principielle danske hovedstandpunkt: at alle skal deltage på lige fod fra starten.

Så vil jeg godt spørge statsministeren: Når vi nu har den situation, at man altså indkalder til et sådant uformelt udenrigsministermøde, hvor alle ved, at man skal til at nærme sig de reelle beslutninger, og der derfor indkaldes til et uformelt morgenmøde i Udenrigsministeriet fredag morgen for at orientere om det, er det så ikke rent parlamentarisk en kritisabel fremgangsmåde? Var det ikke rigtigere, at regeringen bad Folketingets Europaudvalg om et mandat på det her spørgsmål? Sagen er jo, at vi nu nærmer os det tidspunkt, hvor Danmark begynder at give indrømmelser, hvor statsministeren begynder at fravige sin principielle hovedlinje.